

Dones infidels

Linda és a punt d'emprendre la seva rutina matinal. És una brillant dissenyadora d'interiors, de quaranta anys, alta, rossa, encantadora. Acomiada el marit que se'n va cap al bufet d'advocats on treballa, abriga curosament la filla de set anys i, enfrontant-se al vent fred d'un matí d'hivern, l'acompanya a l'escola. Després de deixar la nena va cap a una moderna àrea comercial on visita algunes botigues d'antiguitats a la recerca d'unes taules i miralls per als seus clients.

Acabats els seus negocis. Linda, en lloc de tornar a casa, fa cap a un edifici situat unes travessies més enllà, s'enfila amb ascensor a un apartament del vuitè pis i truca a la porta. La rep un europeu encantador i madur, tractant d'art que va conèixer dinant amb un client. Ell l'espera ansiós.

Linda manté relacions amb aquest home des de fa dos anys i es troba amb ell tres tardes cada setmana: forma part d'un important grup de fèmimes que ha passat a fer créixer la població d'esposes infidels a la nostra societat, fins a nivells mai aconseguits".

Aquest fragment de pel·lícula –en aquest cas, real– és el començament de *Dones temptades*, el darrer llibre de la sexòloga nord-americana Carol Botwin. Hi descriu la conducta d'una dona que fa més de dos anys que enganya el marit. No ens diu si el marit, l'advocat, li ha estat o li és fidel. La qüestió és que Linda ha decidit de fer allò que fan tants homes: dur una doble vida.

Tot i que sempre s'ha sabut que els homes enganyaven la dona no va ser fins al 1948, amb el primer estudi d'Alfred Kinsey, que la mitjana de la infidelitat masculina es fixà en un 50%. Estudis més recents la situen entre el 60% i el 70% dels homes amb ingressos més o menys elevats.

Els homes casats que han enganyat alguna vegada la dona creuen que "Ella no ho faria mai". Però la realitat és una altra.

La infidelitat femenina, en canvi, no va convertir-se en objecte d'estudi fins que els científics van començar a tenir-la en consideració, a resultes d'un nou estudi Kinsey, l'any 1953. Aquest informe denunciava que el 26% de les casades havia estat infidel alguna vegada. Cap al 1970, la revista *Psychology Today* publicava que la proporció havia pujat al 36%. L'any 1975 una enquesta feta a les lectores de la revista *Redbook* –considerat un públic femení conservador– va arribar a la conclusió que un 39% de les enquestades havia enganyat el marit.

El 1980 Paul Gebhard, antic col·laborador de Kinsey, calculava que un 40% de les dones ca-

ARXIU

sades havia viscut una aventura extramarital a una edat que rondava els quaranta anys.

L'any 1984 la revista *Playgirl* va patrocinar una enquesta que demostrava que una de cada dues esposes de les 1.207 consultades havien estat infidels. L'any 1986, una altra revista, *New Women*, publicava una enquesta feta a 3.400 dones que demostrava que un 41% de les casades havia tingut relacions extraconjugals i un 44% es declarava temptada a tenir-ne. El 1989, la revista *New York Woman* va fer públic un sonatge fet a les seves lectores, segons el qual quasi una de cada dues enquestades havia enganyat el seu marit.

Aquest mateix any, la revista *Woman* publicava un estudi realitzat per Carol Botwin que deia que la meitat de les enquestades en un sonatge sobre aventures a l'oficina eren dones casades que s'havien embolicat amb homes que havien conegut a la feina.

És una realitat cada cop més comprovada que les dones es van apropant als estàndards d'infidelitat masculins. Carol Botwin, l'autora del llibre *Dones*

La infidelitat femenina està menys estudiada. Però també existeix.

temptades, també ho opina, però de seguida afegeix: "la infidelitat femenina i la masculina són diferents".

La dona infidel. Per Carol Botwin hi ha dues circumstàncies que coincideixen en l'inici d'una relació extramatrimonial per part d'una dona. Botwin parla de dues "d", la dona potencialment adúltera està descontenta i desil·lusionada amb el seu matrimoni. Tot i que també hi ha homes insatisfets del seu matrimoni, Botwin afirma que la majoria d'esposos infidels no busquen en l'amant cap compensació d'alguna mancança. Segons un estudi sobre la infidelitat, realitzat per Morton Hunt, la majoria dels marits que "papallonegen" se senten feliços en el seu matrimoni, quan la majoria de dones que enganyen el marit s'hi senten infelices. La majoria de dones es veuen induïdes a una aventu-

Dalt, 'El graduat'. Baix, 'Memòries d'Àfrica'. En la següent pàgina, 'Cuando Harry encontró a Sally'. La infidelitat femenina ha inspirat nombroses pel·lícules.

ra, per atracció de sentiments i d'amistat, quan troben un home "que les fa sentir diferents, importants i atractives".

El sexe i l'amor continuen essent dues coses perfectament separades en la infidelitat masculina. A les casades adúlteres, els costa més de separar sentiments i sexe. Segons la informació recollida per Botwin, "sigui quina sigui la situació d'un matrimoni quan s'inicia una aventura, els estudis demostren que els homes n'estan més satisfets, essent així que les dones acaben essent més desgraciades un cop l'amant entra en la seva vida, per molt que hagin recorregut a l'amant a la recerca de felicitat, de renovació de la seva autoestima, etc.". Per Botwin, "la incomprensió entre les dones mateixes i la sensació de culpabilitat pel fet d'haver de transgredir el seu codi ètic o la seva educació fan que la dona se senti, finalment, sola amb el seu secret". Aquesta circumstància és menys important si la dona arriba a l'adulteri empenya per un desig de venjança. Pagar amb la mateixa moneda, diu. En tot cas, una adúltera encara és considerada més culpable que no pas un adúlter. Botwin situa aquesta discriminació en l'àmbit públic: "les infidelitats dels polítics es destapen amb finalitats polítiques. Si una presidenta o senadora té un embolic i apareix a la premsa, la seva carrera s'haurà acabat i, evidentment, el marit no ho entendreà".

Les pioneres. La nova generació d'adúlteres. En el seu llibre Carol Botwin dedica tot un capítol a parlar de les noves generacions de dones infidels que ella anomena "pioneres". Aquestes pioneres coincideixen força amb els comportaments adúlter típicament masculins. En general són joves, entre la vintena i la trentena, felices en el matrimoni. Però decideixen de tenir un amant com a complement del marit. En aquesta mena d'adulteri, el sexe esdevé molt més important que no pas en l'adulteri de dones més grans, que tendeixen més a l'aventura sentimental. En aquestes "pioneres" també es dona la circumstància creixent que l'adulteri és amb una altra dona, no amb un altre home, circumstància que en alguns casos "resulta més comprensible per a alguns marits, que troben en l'aventura de la dona un nou motiu d'excitació i no de rivalitat, com passaria si fos amb un altre mascle".

Per Botwin, "el que jo anomeno pioneres tenen una experiència vital diferent de les dones casades que ronden els quaranta anys. Des de la publicació del primer informe Kinsey fins a l'actualitat tots els estudis sobre infidelitat femenina han relacionat directament una major experiència sexual pre-matrimonial amb un nombre més alt d'adulteris durant el matrimoni". Per Botwin, les adúlteres pioneres representen "un percentatge molt petit, difícil de determinar, perquè són joves i encara poden can-

Carol Botwin. És la directora del llibre sobre infidelitat *Dones temptades*.

viar de comportament. La cosa més interessant, per mi, en aquesta mena d'adulteri és d'observar aquestes dones casades a través dels seus episodis vitals. La creença que la gent ens tornem conservadors a mesura que anem sumant anys és força certa". I afegeix: "no sé si als països llatins passa el mateix, però tant a la Gran Bretanya com als EUA s'ha pogut observar que, després de l'anomenat alliberament sexual de la dona dels anys 60, amb tot el que comportà de promiscuïtat, sexe ràpid, diverses parelles, etc., ha canviat. Moltes de les dones que fa vint anys o trenta varen practicar i acceptar aquesta mena de relacions sexuals han acabat abandonant-les. Per tant, jo en dedueixo que aquestes pràctiques no les devien satisfer tant". **Xènia Bussé**

ARXIU

11 mites sobre la infidelitat

1. El sexe és la raó principal per què una dona té una aventura.

Fals. La majoria de les dones que tenen amants ho fan per trobar la felicitat perduda en el matrimoni.

2. Els ingressos que obtenen les dones influeixen en el fet de tenir una aventura.

Cert. Els estudis revelen que és més probable que tinguin amants les dones riques. S'ho poden permetre i a més no depenen econòmicament del marit.

3. És més probable que tinguin aventures les mestresses de casa ensopides que no pas les que treballen.

Fals. Les dones que treballen fora de casa tenen més oportunitats de tenir amants, coneixen més homes. L'antic estereotip de la mestressa de casa ensopida com a típica adúltera ja no és vàlid.

4. És més probable que una dona desitgi aventures un cop casada, si ha tingut molta experiència sexual pre-matrimonial.

Cert. Des de les primeres enquestes sexuals realitzades per Kinsey la majoria dels estudis han demostrat que hi ha una connexió entre experiència sexual pre-matrimonial i aventures extraconjugals. Com més practiquen el sexe abans del matrimoni, més probabilitats tenen de buscar amants.

5. La comunitat en què viu una dona influeix en el fet que tingui una aventura.

Cert. Les dones urbanes tendeixen més a buscar amants que no pas les que viuen en pobles petits. En tenen més oportunitats i l'entorn immediat és menys censorador.

6. Les persones que comparteixen una aventura adopten la mateixa actitud en el sexe extraconjugal.

Fals. Homes i dones poden presentar actituds molt diferents davant un mateix tipus d'aventura. Mentre les dones tendeixen a vincular-se més emocionalment als amants, els homes, com a grup, solen acontentar-se amb una mica de sexe addicional, sense compromís sentimental.

7. Els fills no són afectats per les aventures secretes de la mare.

Fals. Encara que es mantinguin en secret, els estudiosos opinen que els fills acaben essent afectats per la relació extramatrimonial de la mare. Els fills noten que l'energia sentimental i l'interès de la mare es desvien cap a altres bandes.

8. Les aventures masculines són més perilloses per al matrimoni que no pas les femenines.

Fals. És més probable que una ventura femenina sigui el final d'un matrimoni

que no pas al revés. El marit se sent més sorprès per la infidelitat femenina i la considera motiu suficient d'acabar el matrimoni. La societat en general, a l'hora de valorar les aventures, utilitza un doble patró.

9. Les aventures de les dones casades acostumen a durar més que no pas les dels homes casats.

Cert. Els estudis demostren que les dones casades tenen aventures més llargues, i més escasses, que no els casats.

10. Les dones no necessiten sexe en les seves aventures.

Cert. Segons les enquestes, prop d'un 25% de les aventures femenines consisteixen en una vinculació sentimental sense contacte sexual.

11. Si una dona infidel es divorcia i torna a casar-se, és tan probable que torni a ser infidel en el seu nou matrimoni com un home en les mateixes circumstàncies.

Fals. Els estudis diuen que les dones que han enganyat el primer marit són monògames en el segon. Els casats que han tingut aventures és menys probable que siguin monògams, si tornen a casar-se.

X. B.